

og Søminnepersonellet, hvad Antallet angaar, kunde udfyldes, at Maskinerne ikke vilde kunne udvilde den Kraft, hvortil de ere beregnede, og Skibene altsaa ikke løbe deres fulde Fart, ligesom ogsaa at kun en Del af Torpedoudfydningsapparaterne i Skibene vilde kunne besættes, altsammen fordi at der nødvendigvis maa kunne disponeres over et vist Minimum af fast og særligt uddannet Personel, for at dette moderne og komplicerede Materiel kan effektivt udnyttes.

Men den oven for nævnte Forudsætning, at Reservepersonellet møder i tilstrækkelig Antal og i rette Tid, vil under de nuværende Forhold næppe være holdbar, naar man nærmere undersøger de Betingelser, under hvilke Søværnet formentlig vil komme til Anvendelse i en kommende Krig. De store permanente Udrustninger i Stormagternes Flaader, den store Hastighed, som Nutidens Krigsskibe ere i Besiddelse af, det langt bedre organiserede Krigsberedskab o. s. v., alt dette vil utvivlsomt medføre, at Krigen nu til Dags vil kunne paaføres os meget hurtigt. Der habes jo Erfaring fra de senere Mars Mobiliseringsøvelser i de større Magters Flaader, hvor hurtigt større Styrker kunne samles. Her skal f. Eks. nævnes nogle Data fra den partielle Mobilisering af den engelske Flaade, som foretoges i Sommeren 1889. Mobiliseringsordren udgik den 21de Juli, og den 27de Juli var der samlet paa det fastsatte Mødested en Flaade paa 50 Skibe af forskellig Art og 24 Torpedobaade. Denne Flaadestyrke var sammensat af de permanente Eskadrer i de nordlige Farvande, samt af 9 Panzerskibe af 1ste Reserve og 3 Flagskibe fra forskellige engelske Havne, alle 3 Panzerskibe, hvilke sidste 12 Skibe kun havde haft at komplettere deres Besætninger. Om det nu ogsaa med virkelige Krigsforhold for Øje vil komme til at gaa noget langsommere — hurtigt i Forhold til, hvad der tidligere kunde naas paa dette Omraade, vil det dog altid være.

For altsaa at kunne værges os imod, at Forbindelsen mellem Landsdelene straks afstøres, at hele Flaaden indespærres i Rjøbenhavn, og at Minepærringernes Udlægning bliver forhindret eller afbrudt, maa vor Mobiliseringsplan være affattet saaledes, at en væsentlig Del af vor Flaade, vort passive Søminnemateriel og Mineforsvaret kan være udrustet og udlagt i kampdygtig Stand i Løbet af nogle faa Dage.

En saadan hurtig Klargøring vil imidlertid ikke kunne udføres, med mindre det fornødne Befalingspersonale straks er til Raadighed, og dette maa derfor hovedsage-

lig kunne afgives af de faste Stammer, samt af de i Øjeblikket til Tjeneste værende værnepligtige Befalingsmænd. Thi det vil jo for det første let kunne indses, at de hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd af Sørollen, deriblandt Reserveløjtmanterne, som staa aldeles frit over for Spørgsmaalet om, hvor de ville opholde sig, hvor de ville fare, kun kunne paaregnes at ville komme til Stede i ringe Antal inden for den omhandlede Tid, ligesom ogsaa værnepligtige Maskinister og Fyrfolk, hvoraf en Del ere spredte omkring paa Havene om Bord i danske og fremmede Skibe, formentlig ej heller kunne paaregnes i større Antal i Løbet af de første Mobiliseringsdage. I det hele taget vil der ikke under de nuværende Forhold kunne gaas ud fra, at de hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd ved Mobilisering møde tidsnot til at kunne indgaa blandt Besætningerne paa den først udrustede Del af Flaaden.

Disse Omstændigheder ere Marsag i, at en mindre Forøgelse af de faste Kadret og en Udvidelse af de gældende Bestemmelser om Antallet af værnepligtige Befalingsmænd, som kunne være til fortsat Tjeneste, nødvendigvis har maattet optages paa nærværende Lovforslag. Det skal dog her straks bemærkes, at de foreslaede Foranstaltninger for de værnepligtige Befalingsmænds Bedkommende ikke ville medføre længere Tjenestetid for et større Antal Folk end som hjemlet ved den nugældende Søværnslov, om hvilket Forhold nærmere Redegørelse vil blive fremført ved Motiveringen af Lovforslagets enkelte Paragraffer.

Ordningen af Værnepligtighedsforholdene for det befarnede Mandstab i den gældende Lov om Værnepligt er med et hurtigt og vel organiseret Krigsberedskab for Øje saare uheldig, thi medens den værnepligtige af Løgsrullen ifølge denne Lov ikke maa rejse ud af Landet, saa længe han staaar i Linten og i Forstærkningen, uden Krigsbestyrelsens Tilladelse, findes ingen saadan Bestemmelse for det befarnede Mandstab og vilde ej heller paa Grund af Forholdenes Natur kunne gennemføres. Medens man altsaa for Løgsrullemandstabets Bedkommende i det væsentlige kan paaregne, at dette Mandstab ved en Mobilisering kommer om Bord i de samme Skibe og i de samme Stillinger, hvori de ere uddannede, hvilket er af største Betydning over for Spørgsmaalet om Krigsskibenes hurtigst mulige Kampdygtighed efter Mobiliseringen, er Situationen en ganske anden for det befarnede Mandstabs Bedkommende. Det beror paa en Tilfældighed om der blandt de befarnede, som ved Mobilise-